

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ARES CZ a.s.

Sagsøgt: Odvolací finanční ředitelství

Konklusion

- 1) Artikel 2, stk. 1, litra b), nr. iii), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at den finder anvendelse på erhvervelser af punktafgiftspligtige varer inden for Fællesskabet, for hvilke punktafgiften forfalder på bestemmelsesmedlemsstatens område for forsendelsen eller transporten af disse varer, foretaget af en afgiftspligtig person, hvis andre erhvervelser ikke er momspligtige i henhold til dette direktivs artikel 3, stk. 1.
- 2) Artikel 2, stk. 1, litra b), nr. iii), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at den erhvervelse, der foretages af en erhvervsdrivende, der er afgiftspligtig for punktafgifter i bestemmelsesmedlemsstaten for forsendelsen eller transporten af disse varer, i tilfælde af en kæde af flere på hinanden følgende transaktioner, som kun giver anledning til en enkelt transport af punktafgiftspligtige varer inden for Fællesskabet i henhold til ordningen med suspension af punktafgifter, ikke kan betegnes som en erhvervelse inden for Fællesskabet, der er momspligtig i henhold til denne bestemmelse, når denne transport ikke skyldes denne erhvervelse.
- 3) Artikel 2, stk. 1, litra b), nr. i), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at i tilfælde af en kæde af flere på hinanden følgende erhvervelser, der vedrører de samme punktafgiftspligtige varer, og som kun giver anledning til en enkelt transport af disse varer inden for Fællesskabet i henhold til ordningen med suspension af punktafgifter, er den omstændighed, at disse varer transporteres i henhold til denne ordning, ikke afgørende for spørgsmålet om, hvilke af flere på hinanden følgende erhvervelser transporten skal henføres til med henblik på pålæggelsen af moms i henhold til denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 300 af 11.9.2017.

**Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 19. december 2018 — Szefer Krajowej Administracji Skarbowej
mod Skarpa Travel sp. z o.o. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd
Administracyjny — Polen)**

(Sag C-422/17) ⁽¹⁾

**(Præjudiciel forelæggelse — harmonisering af afgiftslovgivningerne — det fælles merværdiafgiftssystem
(moms) — direktiv 2006/112/EF — afgiftspligtens indtræden — særordning for rejsebureauer —
artikel 65 og 308 — fortjenstmargen opnået af et rejsebureau — fastsættelse af fortjenstmargen —
betaling af afdrag inden leveringen af ydelser leveret af rejsebureauet — rejsebureauets faktiske
omkostninger)**

(2019/C 65/14)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Szefer Krajowej Administracji Skarbowej

Sagsøgt: Skarpa Travel sp. z o.o.

Konklusion

- 1) Artikel 65 og 306-310 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2010/45/EU af 13. juli 2010, skal fortolkes således, at merværdiafgiften (momsen) forfalder i overensstemmelse med nævnte artikel 65 ved betalingens modtagelse, når et rejsebureau, som er omfattet af den særordning, der er fastsat i artikel 306-310, modtager et afdrag på turismeydelser, som det leverer til en rejsende, forudsat at de turismeydelser, der skal leveres, på dette tidspunkt er specifikt angivet.
- 2) Artikel 308 i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2010/45, skal fortolkes således, at rejsebureauets fortjenstmargen og dermed dets afgiftsgrundlag udgør forskellen mellem det samlede beløb uden merværdiafgift (moms), der skal betales af den rejsende, og rejsebureauets faktiske omkostninger i tidligere led til den af andre afgiftspligtige personer foretagne levering af varer og ydelser, for så vidt som disse transaktioner direkte kommer den rejsende til gode. Når afdragsbeløbet svarer til turismeydelsens samlede pris eller en betydelig del af denne pris, og når bureauet endnu ikke har betalt nogen faktisk omkostning eller kun en begrænset del af denne ydelses individuelle samlede omkostning, eller endvidere når den individuelle omkostning, som bureauet faktisk har betalt for rejsen, ikke kan fastlægges på tidspunktet for betalingen af afdraget, kan fortjenstmargenen fastlægges på grundlag af et skøn over den forudsigelige samlede omkostning, som rejsebureauet i sidste ende skal betale. Med henblik på et sådant skøn skal rejsebureauet eventuelt tage hensyn til de omkostninger, som bureauet faktisk allerede har betalt, når afdraget modtages. Med henblik på beregningen af fortjenstmargenen reduceres rejsens samlede pris med den skønnede faktiske samlede omkostning, og afgiftsgrundlaget for den moms, der skal betales i forbindelse med modtagelsen af afdraget, opnås ved at gange dette afdragsbeløb med den procentsats, som den forudsigelige fortjenstmargen, der således fastlægges i rejsens samlede pris, udgør.

⁽¹⁾ EUT C 357 af 23.10.2017.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. december 2018 — Südwestrundfunk mod Tilo Rittinger, Patric Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layla Sofan og Marc Schulte (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Tübingen — Tyskland)

(Sag C-492/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — artikel 107, stk. 1, TEUF — artikel 108, stk. 3, TEUF — offentlige radio- og TV-selskaber — finansiering — national lovgivning, hvorved enhver voksen, som har bolig på det nationale område, forpligtes til at betale et bidrag til de offentlige radio- og TV-selskaber)

(2019/C 65/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Tübingen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Südwestrundfunk

Sagsøgte: Tilo Rittinger, Patric Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layla Sofan og Marc Schulte

Konklusion

- 1) Artikel 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [108 TEUF] skal fortolkes således, at en ændring af finansieringsordningen for offentlig radio- og TV-virksomhed i en medlemsstat, der som den i hovedsagen omhandlede ændring består i at erstatte et radio- og TV-gebyr, der skulle betales som følge af besiddelsen af et modtagerapparat, med et radio- og TV-bidrag, der bl.a. bliver skyldigt som følge af en bolig eller et erhvervslokale, ikke udgør en ændring af eksisterende støtte som omhandlet i denne bestemmelse, der skal anmeldes til Europa-Kommissionen i medfør af artikel 108, stk. 3, TEUF.